

Gud ta`r ikke en kaffepause.

Ana blev gravid kort efter at hun var blevet gift. Efter 6 uger kom hun til en ultralydsskanning: ”den man drømmer om”, kalder de den. Efter 12 uger kom hun til den næste ”den hvor tvivlen satte ind”, bekræfter Tomás: som radiolog lagde han særlig mærke til dimensionerne af fosterets arme og ben...

09.11.2009

Ana studerede humaniora og leder en børnehave i Pamplona. Tomás er læge og arbejder som radiolog på San Miguel klinikken, også i hovedstaden i staten Navarra i Spanien. Begge er medlemmer af Opus Dei.

Ana og Tomás, ja Tomás og Ana giftede sig for nu syv år siden i sognet med navnet ”det reneste blod” i Castellón. De havde en fælles plan, store drømme, og hele livet foran sig. Fotoet står på et sidebord i spisestuen.

Ana blev gravid kort efter, at de var blevet gift. Efter 6 uger kom hun til en ultralydsskanning, ”den man drømmer om”, kalder de den. Efter 12 uger kom hun til den næste ”den hvor tvivlen satte ind” bekræfter Tomás: som radiolog lagde han særlig mærke til dimensionerne på fostrets arme og ben.

Den tredje ultralydsskanning i uge 20 blev ”den hvor de blev slået helt ud”.

Der var stor mulighed for, at barnet de ventede ville lide af en sygdom, som det kunne dø af under fødselen, eller lige efter. Det man kunne forudsige var, at deres barn ville blive født og dø på samme tid.

”Din søn trækker vejret, det ser ud til at han ønsker at leve”

Tomás har et recessivt gen som er arveligt, og Ana har det også, et sammentræf der kun sker hos ét par ud af 150,000 og som allerede har ramt det barn de venter.

Ana beder hver aften til Gud: ”Hvis du har givet mig et barn, hvorfor vil du så tage det fra mig? Giv mig ét der er sygt, men tag det ikke bort igen. Han er jo min søn. De købte ingen vugge. Ingen barnevogn. Ana blev indlagt på hospitalet ved navn ”Jomfruen på vejen” i afdelingen for fødsler med stor risiko, hvor de gjorde alt for at barnet skulle leve den længst mulige tid. Ana fødte, og

Tomás tog babyen og døbte den der på operationsstuen. De kaldte ham Miguel. Ana spurgte jordmoderen, om han allerede var død, men hun sagde, at hun kunne høre et barn, der græd. Børnelægen tilføjede: ”Din søn trækker vejret, det ser ud til at han ønsker at leve.”

Miguel er nu seks år gammel. Han lider af en sygdom der hedder ”diatrofisk displasi”. Ordet diatrofi eller forvridning er et ord, der bruges indenfor geologi om bjerge. Skelettet ændres langsomt og bliver som en fossil; og der vil komme en tid, hvor han ikke mere vil kunne bevæge sig, og derfor heller ikke kunne gå. Alt dette skyldes et recessivt nedarvet gen, der er blevet forenet med et identisk andet recessivt gen.

”At have et barn er en velsignelse. Det er dit barn, og du elsker det lige meget hvad”. Når du virkelig elsker

en person betyder alt det andet om den person ikke noget, kommenterer hans mor.

Dette uforenelige gen, som Tomás og Ana har, hører til en statistik: af hver fjerde graviditet, som har denne genkombination, får ét barn sygdommen.

Siden fik de Juan, som var fuldkommen rask og som nu netop er fyldt 4 år. Og senere kom Jimena, jeg siger kom, fordi de ikke ventede hende.

Jeg har fundet ”noget” som jeg vil ofre mit liv for.

Og så gentog rækken af begivenheder sig, som da vi ventede Miguel: ultralydsskanningen i 6. uge, og den følgende i 12. uge. På dette tidspunkt vidste de, at hun var ramt af den samme sygdom. ”Og det var dråben som fik vandet til at flyde over”, siger Tomás, ”for når du ved, hvad der

venter dig, og netop fordi du ved det, bliver du slået helt ud. Men så må man spørge sig selv: tror du på Gud eller ej. Gud er helt klart bag dette. Der er ikke noget som undviger Ham, Han regnede med Jimena: Gud ta`r sig ikke en kaffepause. Han går ikke på vildspor. Han passer på dig, og på os.”

I dag er Jimena to og et halvt år gammel og hun kan stadig ikke gå; hun deler sin sygdom med sin bror Miguel, som allerede går i klasse P5 på skolen. Deres forældre forstår, at fra dag til dag, og i det lange løb vil Miguel støtte Jimena, og hun ham. Og Juan det midterste barn vil i det lange løb og fra dag til dag forstå at ”en syg person er en skat”, som den hellige Josemaria holdt af at sige.

”I vort nuværende samfund ser man ikke børn med denne sygdom, for ved den mindste tvivl bliver de aborteret” påpeger Ana. Men jeg har

nogen som jeg kan sætte hovedet, livet, sjælen og mit hjerte på spil for. Jeg kan ikke glemme mine børn. Hvis jeg kan klare denne opgave, kan jeg ”spise hele verden”. Jeg har fundet ”noget” at ofre mit liv for: mine tre børn gør livet værd at leve.”

”Dette” er Guds og mit

At være medlem af Opus Dei giver mig en særlig ”indre fred”, siger Ana, ”jeg føler mig mere ledsaget, jeg ved, at jeg ikke er alene. Jeg er kommet til at forstå, at Gud mejsler mig gennem denne store prøve. Det har ikke været let. Men der kommer et tidspunkt, hvor du indser, at ”dette” er Guds og mit”. Tomás understreger: ”Smerten er et mødested med Gud; der møder jeg ham når han støtter mig hver dag. Smerten kan ikke kommunikerer”. Smerten er forenelig med troen: ”Jeg fornemmer at det at tro på Gud, og på Jesus Kristus på korset, er et

grundlæggende redskab til at klare denne situation”.

De ser glade og lykkelige ud; både de og deres børn. De er en familie, der er blevet tredobbelt velsignet, de er glade. Sådan ser det ud, og sådan tror de det også selv. Miguel er en ”lille laban”, som forsøger at knibe udenom, når han skal i bad. Juan tegner fodboldspillerne på sit fodboldhold... mens Jimena prøver at få sin mors opmærksomhed, hun synes der er gået for lang tid, siden hun sidst sad med sin mors arme om sig...

.....

pdf | dokument genereret automatisk
fra <https://opusdei.org/da-dk/article/gud-tar-ikke-en-kaffepause/> (15.12.2025)